

РЕШЕНИЕ

№ 351

гр. Сливен, 17.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, III СЪСТАВ, в публично заседание на дванадесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимира Д. Кондова

при участието на секретаря Маргарита Анг. Андонова
като разгледа докладваното от Красимира Д. Кондова Гражданско дело № 20212230104772 по описа за 2021 година

Предмет на производството са предявени в условията на обективно кумулативно съединяване положителни установителни искове за установяване съществуване на вземания на заявител по подадено заявление за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл.410 ГПК, връчена на длъжника по реда на чл.47, ал.5 ГПК - правно основание чл.422, вр.чл.415, ал.1 ГПК, вр.чл.79, чл.86 ЗЗД.

Ищецът твърди, че на 25.08.2017г. между «БНП Париба Пърсънъл Файненс» ЕАД, като кредитодател и ответникът, като кредитополучател бил сключен Договор за потребителски кредит № EMLN-15175725, въз основа на който ответникът получил по негова банкова сметка от кредитодателя сума в размер на 2 200 лв. Съгласно чл.2 от договора, размерът на предоставения заем бил 2364,21 лв., от който размер главница 2 200 лв. и 164,21 лв. покупка на застраховка „защита на плащанията“, която сума била преведена направо на застрахователя, посочен в сертификата. Била уговорена и такса ангажимент в размер на 100 лв., срещу която кредитодателя сключил договора при фиксиран лихвен процент 9,25%. Таксата се заплащала при усвояването на кредита, чрез удържането ѝ от кредитодателя.

Сочи, че ответника се задължил да върне кредита, заедно с дължимите лихви на 24 бр. месечни погасителни вноски. Същият преустановил плащанията по кредита на 20.05.2018г., като от следващия ден изпаднал в забава и дължал обезщетение за забава по чл.86 ЗЗД. Крайният срок за изпълнение на задължението по кредита бил 20.09.2019г., след която дата ставал изискуем целият неизплатен остатък.

Твърди се, че между правоприемника на кредитодателя и ищцовото дружество бил сключена на 19.08.2019г. договор за цесия Рамков договор и Приложение 1А, а на 02.12.2019г. било подписано и Приложение № 1а към договора, въз основа на който ищцовото дружество придобило вземанията на цедента, включително и процесното от ответника. Сочи, че цедента го упълномощил да уведоми длъжника за цесията, като писмото изпратено до ответника било получено от пълнолетен член от семейството му-брат. Въпреки това към исковата молба било приложено уведомление за цесията, за да бъде връчена на ответника с книжата по делото.

Ищцовото дружество, като цесионер депозирало в СлРС заявление по реда на чл.410 ГПК против ответника длъжник. Било образувано чгд № 2813/2021г. на СлРС и издадена заповед за изпълнение за исковите суми. Заповедта за изпълнение била връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 ГПК, което обусловило правен интерес от завеждане на настоящото производство.

Иска се от съда да се признае за установено между страните, че ответникът дължи на ищцовото дружество следните суми: 1513,83 лв. главница по договор за кредит № EMLN-15175725 от 25.08.2017г., сключен между ответника и «БНП Париба Пърсънъл Файненс», ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.07.2021г. до окончателното плащане; 268,69 лв. – обезщетение за забавено изпълнение за периода 21.05.2018г. – 01.06.2021г. / с изключение на периода 13.03.2020г.-13.07.2020г./.

Претендират се деловодни разноси в заповедното производство и в настоящия исков процес.

В срока по чл.131 ГПК отговор от ответната страна е депозирал от назначен на ответника особен представител, който оспорва претенцията. Счита я за недопустима, тъй като исковата молба в съда била подадена не в указания законов срок.

Счита претенцията и за неоснователна, поради неуведомяване на длъжника за цесията. Освен това не се установявали задължения за ответника само от сключения договор за кредит, а и същия бил нищожен, тъй като не отговарял на изискванията на ЗПК и нямало информация как се формира задължението на месечната вноска по пера, тъй като нямало и приложен погасителен план.

Иска се отхвърляне на претенцията.

Съдът, след като прецени събраните по делото писмени доказателства и писмено доказателствено средство намира за установено от фактическа страна следното:

На 25.08.2017г. между „БНП Париба Пърсънъл Файненс” ЕАД и ответника К. бил сключен договор за потребителски паричен кредит, отпускане на револвиращ потребителски кредит, издаване и ползване на кредитна карта EMLN- 15175725, по силата на който била предоставена сума в размер на 2200 лв. Срокът на договора бил 24 месеца, брой вноски 24, всяка

в размер на 108,98 лв. с падеж 20-то число на месеца. Била сключена и застраховка за защита на плащанията по пакет „Стандарт“ и пакет „Комбинирана защита“ с размер на кредита за покупка на застраховка 164,21 лв. Ответникът поел с договора за кредит и такса ангажимент от 100 лв., ГПР в размер на 14,16 % и лихвен процент 9,25 %. В края на договора е посочено, че с полагането на подписа си кредитополучателя удостоверява, че получил посочената в „Параметри и условия“ сума по посочената в договора банкова сметка.

На 28.08.2017г. кредитодателят превел сума в размер на 28100 лв. / след удържана такса от 100 лв., съобразно договора/ по банкова сметка на ответника в Райфайзенбанк, видно от платежно нареждане /л.21 от делото/.

На 19.08.2019г. бил сключен рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания /цесия/ между кредитодателя на ответника и ищцовото дружество, между които било прехвърлено и вземането от ответника, съобразно Приложение № 1а/02.12.2019г./л.28/. Цедентът потвърдил на цесионера сключената цесия /л.31 от делото/, както и го упълномощил от негово име да уведоми длъжниците по сключената цесия /л.30/.

Ищцовото дружество изпратило уведомление за цесията до ответника, като писмото било получено от негов брат на 19.12.2019г. Уведомително писмо за цесията било изготвено и на 14.10.2021г., като няма данни дали е достигнало до знанието на ответника.

На 06.07.2021г. ищцовото дружество депозирало заявление по реда на чл.410 ГПК против ответника с искане за издаване на заповед за изпълнение на парично задължение. Било образувано ч.гр.д. № 2813/2021г. на СлРС и заповед била издадена за следните суми:

- 1513,83 лв. – главница по договор за потребителски кредит, прехвърлен с цесия, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението 06.07.2021г. до окончателно изплащане на задължението;
- 268,69 лв. - обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение за периода от 21.05.2018г. до 01.06.2021г. Присъдени са и разноски в размер на 85,65 лв.

Заповедта за изпълнение била връчена на длъжника и настоящ ответник по реда на чл.47, ал.5 ГПК, обусловило и депозиране на настоящата искова молба.

В хода на процеса е допусната, изслушана и приета съдебно икономическа експертиза. От заключението на вещото лице се установява, че усвоеният кредит е в размер на 2200 лв., като след удържана „такса ангажимент“ от 100 лв. на ответника била преведена сума в размер на 2100 лв. по банкова сметка в Райфайзенбанк. Ответникът кредитополучател платил в периода 18.10.2017г.-25.07.2018г. сума в общ размер на 762,92 лв., а след обявяването на кредита за предсрочно изискуем платил 480 лв., от която сума била погасена 254,03 лв. от главницата, 84,74 лв. договорна лихва и 141,23 лв. мораторна лихва. Така общо извършените плащания от ответника по кредита

били в размер на 1242,92 лв. Падежът на първата частично неплатена месечна вноска по кредита бил 20.04.2018г.

Дължимите суми по кредита били 11513,83 лв. главница и 275 лв. обезщетение за забавено изпълнение на парично задължение за периода 16.04.2019г.-01.06.2021г.

Целият кредит падежил на 20.09.2019г., т.е. преди депозиране на заявлението по реда на чл.410 ГПК в съда.

При изслушване заключението на вещото лице в проведено на 12.05.2022г. о.с.з. се установи, че мораторната лихва била изчислена от експерта не за поискания от ищеца период 21.05.2018г.- 01.06.2021г., а от 16.04.2019г. до 01.06.2021г., тъй като от 21.05.2018г. до датата на последното плащане от ответника 15.04.2019г. имало начислени и събрани лихви за забава.

Горната фактическа обстановка е несъмнена и се установява от приетите и кредитирани писмени доказателства в процеса, както и от писменото доказателствено средство – заключение на съдебно икономическа експертиза, което като неоспорено от страните и изготвено от вещо лице, разполагащо с необходимите специфични знания и опит в областта на икономиката, съдът кредитира изцяло.

Приетото за установено от фактическа страна, обуславя следните правни изводи:

Предявените положителни установителни иски с правно основание чл.422, вр.чл.415 ГПК са допустими, доколкото са предявени от лице, заявител, разполагащо с правен интерес да установи със сила на пресъдено нещо съществуването, респ. дължимостта на вземането си по издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК, която е връчена при условията на чл.47, ал.5 ГПК. Съдът не приема възражението на ответника за просроченост на исковата молба. Указанията на заповедния съд за предявяване на искова молба в съда по реда на чл.422 ГПК са получени от ищеца на 15.09.2021г. и в едномесечния срок на 15.10.2021г. исковата молба, ведно с доказателствата към нея е предадена на куриерска фирма, т.е. спазен е срокът.

Разгледани по същество претенциите са основателни.

Предявеният положителен установителен иск има за предмет установяване на съществуването, фактическата, материалната дължимост на сумата, за която е била издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК. По този иск следва с пълно доказване ищеца, твърдящ наличие на вземането си да установи по безспорен начин неговото съществуване, дължимост спрямо ответника – длъжник. Ищецът носи доказателствената тежест да установи съществуването на фактите, породили неговото вземане.

В конкретния казус се установи наличието на договорни отношения по предоставен потребителски кредит между ответника и трето неучастващо по делото лице, което обаче е цедент на ищеца по това конкретно вземане.

Установи се също така сключен договор между заеодателя на ответника и ищцовото дружество за цесия, по силата на който е прехвърлено вземането от ответника.

Съгласно константната съдебна практика /Тълкувателно решение № 142-7/11.11.1954г. на ОСГК на ВС, Решение № 156/30.11.2015 г. на ВКС по т.д. № 2639/2014 г., II т.о., Решение № 137/02.06.2015г. на ВКС по гр.д. № 5759/2014г., III г.о./, за да породи извършената цесия действие по отношение на длъжника, следва до него да е достигнало волеизявлението на досегашния кредитор – цедента за прехвърляне на вземането. В този смисъл е разпоредбата на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, съгласно която предишният кредитор /цедентът/ трябва да съобщи на длъжника за прехвърлянето на вземането. Предишният кредитор /цедентът/ може да упълномощи новия кредитор /цесионера/ да извърши съобщението до длъжника като негов пълномощник, като това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД /в този см. Решение № 123/24.06.2009г. по т. д. № 12/2009г. на ВКС, II т.о.; Решение № 96/17.04.2018г. на ВКС по гр. д. № 3049/2017г., IV г.о., Решение № 114/07.09.2016г. на ВКС по т. д. № 362/2015г., II т.о./.

Законодателят не предписва конкретен способ за връчване на писмени съобщения между страните по договорните правоотношения. Кредиторът не е ограничен в избора си на способ за връчване. Удостоверяването на връчването на документа е поставен в зависимост от избора от кредитора способ за уведомяване, какъвто би могъл да бъде уговорен и в договора между страните. При липса на уговорка в договора относно връчването на кореспонденция, връчен редовно от външна страна и съответно достигнал до длъжника е документ, който му е предаден лично или на негов пълномощник срещу подпис или по възлагане от нотариус (чл.50 ЗННД) или от частен съдебен изпълнител (чл.43 ЗЧСИ). При връчване по възлагане в посочените случаи се прилагат правилата на чл.37-58 ГПК, като отказът за получаване по чл.44 ГПК или отсъствието от адреса по чл.47 ГПК се удостоверяват от длъжностното лице, а съобщенията се считат за връчени.

В случай, че кредиторът е избрал да връчи уведомление на длъжника чрез пощенска пратка, то съгласно разпоредбата на чл.36, ал.2 от Закона за пощенските услуги условията за доставянето на пощенските пратки се определят според Общи правила, приети с решение № 581/27.10.10г. от Комисията за регулиране на съобщенията. Удостоверителна сила за получаване на съобщението има осъществяването на връчване в случаите на препоръчана пощенска пратка, която е доставена на адреса на получателя срещу подпис (чл. 5, ал. 1 от Общите правила) или на пълнолетен член на домакинството на получателя, живеещ на адреса, срещу подпис и документ за самоличност (чл. 5, ал. 2 от Общите правила). В чл. 5, ал. 3 на Общите правила са разписани действията, които следва да извършат пощенските служители, когато препоръчаната пощенска пратка не е предадена при посещение на адреса. Пощенският оператор удостоверява, че пратката не е

доставена на адреса и същата е върната на подателя съгласно изричното указание в чл. 14 от правилата. Общите правила и чл. 36, ал. 2 от Закона за пощенските съобщения не въвеждат фикция, че при липса на фактическо връчване, дори и при изпълнение на задълженията на пощенския оператор по чл. 5, ал. 3, пратката ще се счита за доставена на получателя.

В случай, че в договора са предвидени конкретни способи за връчване на кореспонденция между страните, редовността на връчването на уведомлението се преценява според клаузите на договора. При тълкуването на договора по правилата на чл.20 ЗЗД би следвало да се съобрази, че конкретната уговорка относно връчване на кореспонденция цели ефективно упражняване на правата на страната, която изпраща съобщение, като препятства евентуално недобросъвестно поведение на получаващата страна. Същевременно изпращането на съобщение, не следва да ограничава правата на получаващата страна, поставяйки я в позиция, включително и при полагане на дължимата грижа, тя да не е в състояние да получи изявлението на своя съдоговорител.

В конкретния казус в договора за кредит в чл.9 страните са договорили всички съобщения с изявления на кредитора, отправени към кредитополучателя да се считат за получени и узнати от кредитополучателя, ако бъдат изпратени на адрес, предоставен от кредитополучателя и посочен в договора. В договора е посочен адреса на ответника, на който е изпратено уведомление за станалата цесия, чрез пощенска служба –препоръчана пратка, като това е достатъчно съобразно договора за кредит за да се счита редовно уведомен длъжникът. В случая обаче уведомлението е и връчено, съобразно чл. 5, ал. 1 и ал. 2 на Общите правила, приети на основание чл.36, ал.2 от Закона за пощенските съобщения на пълнолетен член на домакинството на получателя – негов брат, живеещ на адреса, срещу подпис.

Ето защо съдът приема, че ответника е редовно уведомен за станалата цесия на 19.12.2019г. Само за пълнота на изложението съдът следва да изложи следното:

Целта на уведомяването на длъжника за станалата цесия е да го предпази от двойно плащане на едно и също задължение/ чл.99, ал.4 ЗЗД/. То стабилизира правата на цесионера и не може да бъде изпълнено валидно другиму. Неизпълнението му /неуведомяването/ не се отразява на действителността на договора за цесия, а води до неговата непротивопоставимост на длъжника само тогава, когато съобщението за сключената цесия се предхожда от изпълнение на длъжника, престирано на досегашния кредитор. Длъжникът може да възразява успешно за липсата на уведомяване само, ако едновременно с това твърди, че вече е изпълнил на стария кредитор до момента на уведомлението. В настоящия случай ответникът не е открит, представляван е от особен представител в процеса, който не би могъл да твърди дали е било изпълнено вече на стария кредитор. По делото обаче безспорно се установи посредством заключение на вещо

лице, че задължението на ответника не е погасено и съществува, поради което и при съобразяване на станалата цесия, това задължение следва да се признае като вземане на цесионера - ищец / в този см. *Определение № 987/18.07.2011г. по гр.д. № 867/2011г. IV г.о. ВКС РБ и Решение № 173/15.04.2004г. по гр.д. № 788/2003г. ТК ВКС РБ/.*

Ето защо съдът следва да присъди дължимият остатък от главницата по договора и лихвата за забава, съобразно заключението на експерта.

В обобщение искът за главница се явява основателен и доказан в пълен размер от 1513,83 лв. Върху тази сума бива присъдена и законната лихва за забава, считано от 06.07.2021г. / датата на депозиране на заявлението по чл.410 ГПК/ до окончателното изплащане. Обезщетението за забавено плащане на паричното задължение се явява основателно в размер на 275 лв. за периода, посочен от вещото лице 16.04.2019г. до 01.06.2021г., и тъй като се претендира по-малка по размер сума, а именно 268,69 лв., то съдът следва да я присъди в претендирания размер, но за периода 16.04.2019г. до 01.06.2021г.

Предвид изхода на спора ответника дължи разноси на ищеца в общ размер на 630,55 лв., от които 544,90 лв. в настоящото исково производство и 85,65 лв. в заповедното производство, съобразно списък по чл.80 ГПК.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че К. М. К., ЕГН: ***** от гр.**, ул.**** № ** **ДЪЛЖИ** на „ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК 200644029, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.„Хенрик Ибсен“ № 151 ет.6, представлявано от Лилия Димитрова изпълнителен директор следните суми:

- **1513,83 лв. /хиляда петстотин и тринадесет лева и 0,83 ст./**, главница по договор за кредит № EMLN-15175725 от 25.08.2017г., сключен между ответника и «БНП Париба Пърсънъл Файненс», ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.07.2021г. до окончателното плащане;

- **268,69 лв. /двеста шестдесет и осем лева и 0,69 ст./**, обезщетение за забавено изпълнение за периода 16.04.2019г. – 01.06.2021г. / с изключение на периода 13.03.2020г.-13.07.2020г./.

ОСЪЖДА, на основание чл.78, ал.1 ГПК К. М. К., ЕГН: ***** от гр.**, ул.**** № ** **ДА ЗАПЛАТИ** на ФРОНТЕКС ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ЕАД, ЕИК 200644029, със седалище и адрес на управление гр.София, ул.„Хенрик Ибсен“ № 151 ет.6, представлявано от Лилия Димитрова изпълнителен директор, **сума в размер на 630,55 лв. / шестстотин и тридесет лева и 0,55 ст./**, деловодни разноси.

Решението подлежи на обжалване пред Сливенски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението **ДА СЕ ВРЪЧИ** на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____